

Voiko pyörän keksiä uudelleen?

Suomen Maanmittausinsinöörin Liiton uusi puheenjohtaja **Hannu Ridell** on peräänkuulluttanut uusia visioita maanmittaukseen ja erityisesti alan järjestöelämään seuraavalle vuosikymmenelle. Näihin kuuluvat luontevasti toimintamallit ja se, miten kommunikointi jäsenistön kanssa tulisi hoitaa. Työtä tekemään Ridell on kutsunut tai pikemminkin yllyttänyt jäseniä perustamaan työ- ja keskusteluryhmiä. Näin norsu on helpompi paloitella ennen syömistä. Puheenjohtajan huolena on koko maanmittausalan tulevaisuus sekä erityisesti se, miten nuoret saadaan ensin innostumaan alasta yhä kovenevassa kilpailussa. Tämän jälkeen tulee nuoret saada mukaan järjestötoimintaan ja erityisesti toimimaan niissä aktiivisesti.

MIL ja MAKLI eivät ole huolineen yksin – tuntuu siltä kuin kaikki ammatilliset (ja ammatti-) järjestöt kamppailisivat samankaltaisten ongelmien kanssa. Mitkä ovat ne ammatillisen ja harrastustoiminnan välineet ja houkuttimet, jotka vetoavat uusiin sukupolviin? Usein vastaukseksi tarjotaan modernia teknologiaa. Löytyykö vastaus jatkuvasti paisuvasta e-verkottumisesta? Ilman muuta internet-palveluja voidaan käyttää paljon nykyistä tehokkaammin hyväksi päivittäis- ja tapahtumista tiedottamisessa. Keskustelu- ja pulmapalstat web-sivuilla voivat olla joillekin hyvä tapa päästä osallistumaan keskusteluun – erityisesti, kun vuorovaihtamisen ajankohta on kunkin vapaasti valittavissa. Mutta onko tämä se puuttuva osa uudesta pyörästä?

Aivan oikeutetusti niin Ridell kuin monet muutkin kysyvät maanmittauksen identiteetin perään. Onko meillä yhä riittävä yhteinen kokemus- ja koulutustausta, jota voidaan hyödyntää? Vai ovatko Teknillisen korkeakoulun erilliset sisäännotot ja erkaantuneet koulutusohjelmat erkaantaneet meidät myös ammatillisesti liian etäälle? Vaikka tässä oltaisiin – jälleen kerran – keksimässä pyörää uudelleen, on paikallaan pysähtyä pohtimaan, missä mennään, minne pitäisi mennä – ja millä välineillä.

Itselleni maanmittauksen vahvuus on aina ollut sen laaja-alaisuudessa, ”*erikoistuneessa yleisiasiantuntijuudessa*”. Vaikka meistä kaikista ei tulisikaan ”erikoisyleismaanmittareita”, joiden ammattitaidolle tekniikan, juridiikan ja kiinteistöasiantuntemuksen yhdistäjänä on laajenevaa kysyntää esimerkiksi hallinnossa, niin tietty ote ”ajan hermolla” on syytä säilyttää. Lisäksi voi kysyä, mitä muuta yhteisten asioiden hoitamisella voi saavuttaa? Mielestäni maanmittauksen – vaikkapa MIL:n tai MAKLI:n jäsenyydellä ja niiden kautta syntyneillä – yhteistyöverkoilla voi sekä laajentaa omaa maailmankuvaansa että saavuttaa synergiaetuja omalla ammattialallaan. Missä muualla voi esimerkiksi hakea ideoita mukavammalla tavalla kuin vaikkapa tapaamalla vanhoja kurssi- ja opiskelukavereita esimerkiksi uuden teknologian soveltamisesta? Rotareista vai leijonista? Vai pubitikkaa heittämällä?

Ridell ja suomalaiset maanmittarit eivät ole pohdinnoissaan yksin. Tämä tuli esille mm. äskeisessä FIG:n ja GLGE:n konferenssissa Kairossa, jossa useiden maiden maanmittarijärjestöjen puheenjohtajat jälleen kerran toivat esille ongelman, miten saada nuoret mukaan toimintaan. Erilaisia nuoriso-ohjelmia, tutor-järjestelmiä jne. on kehitteillä – samoin pohditaan uusien kontaktikeinojen käyttöä. Toinen asia sitten on, voiko tekniikalla korvata henkilökohtaisten kontaktien merkityksen.

Vaikkapa Kairon kokemusten perusteella on selvää, että henkilökohtaisille kontakteille on sähköposti- ja tekstiviestien kasvusta huolimatta kasvava tarve. Näyttää siltä, että kiinnostus kansainvälisiin kokouksiin osallistumiselle on edelleen kasvussa. FIG:n kokouksessa oli ennätysmäärä osanottajia, kaikkiaan lähes tuhat noin 80 maasta. Kiinnostavimmat uutiset ja parhaat opit eivät suinkaan tarttuneet luennoilta – niin hyviä kuin ne olivatkin – vaan käytäväkeskusteluista ja pienryhmäkokouksissa. Ne tarjosivat oivat puitteet todelliseen ajatuksenvaihtoon. Kun kasvot ovat tutut, on helpompi jatkaa ajatuksenvaihtoa vaikkapa sähköpostilla. Henkilökohtainen tuntemus myös

vähentää väärinymmärtämisen varaa e-viestinnässä – tunnetustihan huumori saati ironia välittyi huonosti sähköisen viestin kautta.

Kommunikointiin liittyy toinenkin asia, joka pistää erityisesti kehittyvissä maissa nykyisin silmään – meillehän tämä on jo vanhastaan tuttu ongelma. Tuntuu siltä, että kännykkään puhuminen ja vastaaminen ohittaa tärkeysjärjestyksessä kaikki muut kommunikoinnin muodot. Onko todella niin, ettei edes lounasneuvottelua voi käydä vastaamatta jokaiseen tulevaan puheluun tai istua neuvottelussa vastaamatta kommunikaattorin sylkemiin sähköpostiviesteihin?

Mihin tärkeysjärjestykseen asettuvat kirjeitse tai lankapuhelimella tulevat yhteydenotot henkilökohtaisista yhteydenotoista puhumattakaan, jos kaikki aika kuluu jokaiseen kännykkäviestiin ja -puheluun vastaamiseen ja jos jokaiseen sähköpostiviestiin pitää vasta välittömästi? Jääkö muu yhteydenpito kokonaan paitsioon? Saati itse asioiden hoitaminen? Montako kommunikaattoria tarvitaan, jotta järjestelmä työllistää itsensä? Ennenhän sanottiin että 20 hengen organisaatio työllistää itse itsensä – lieneekö lukumäärä laskussa?

Asioiden tärkeyttä ja hoitamistapaa miettiessä voi siteerata erästä Sir Humphreyn kuolematonta lausahdusta englantilaisessa tv-sarjassa *Kyllä, herra ministeri*: ”It takes time to do things now.” Oltaisiinko hiljalleen siirtymässä hitauden ylistykseen tai ainakin asioiden tärkeysjärjestyksen uudelleenarviointiin?

MARKKU VILLIKKA
markku.villikka@fig.net